

Arrest

nr. 263 279 van 29 oktober 2021
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

**Gekozen woonplaats: Ten kantore van advocaat S. SAROLEA
Rue de la Draisine 2/004
1348 LOUVAIN – LA - NEUVE**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 27 oktober 2021 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid voorlopige maatregelen te vorderen bij de schorsing van de tenuitvoerlegging van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 16 juni 2021 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 oktober 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 oktober 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat S. SAROLEA verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 12 april 2021 dient verzoeker een verzoek om internationale bescherming in bij de Belgische autoriteiten.

Uit een vergelijking van de vingerafdrukkenonderzoek is gebleken dat verzoeker op 18 april 2016 een verzoek om internationale bescherming in Zwitserland heeft ingediend.

Op 2 juni 2021 werd verzoeker gehoord in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming. Hij verklaarde ongehuwd te zijn en geen kinderen te hebben. Hij maakte geen gewag van familieleden die in België of in een andere lidstaat zouden verblijven.

Verzoeker verklaarde dat hij Somalië verliet omwille van de problemen met Al Shabab. Hij reisde via Ethiopië en Soedan naar Libië waar hij ongeveer een jaar verbleef. Vervolgens maakte hij de oversteek naar Italië per boot. Hij verbleef ongeveer zeven dagen in Italië en reisde door naar Zwitserland. Hij verklaarde twee jaar in Zwitserland te hebben verbleven, met name in Bern. Hij vertrok opnieuw naar Italië waar hij een jaar op straat leefde. Vervolgens reisde verzoeker opnieuw naar Zwitserland. Hij verkreeg er toen een negatieve beslissing aangaande zijn verzoek om internationale bescherming. Hij verbleef er vervolgens twee jaar in een opvangcentrum. Hij reisde via Frankrijk naar België in april 2021.

Op de vraag waarom hij besloot in België om internationale bescherming te verzoeken, antwoordde verzoeker dat hij erkend wenst te worden als vluchteling. Hij uitte verzet tegen een terugkeer naar Zwitserland omdat hij aldaar werd afgewezen. Hij voegde toe dat het zwaar was voor hem omdat hij er niet kon werken of studeren.

Op 10 mei 2021 richtten de Belgische autoriteiten een terugnameverzoek aan de Zwitserse instanties op grond van artikel 18(1)d van de Dublin III Verordening. De Zwitserse autoriteiten stemden op 11 mei 2021 in met de terugname van verzoeker op grond van artikel 18(1)d van de Dublin III Verordening.

Op 16 juni 2021 werd een beslissing tot weigering van verblijf met een bevel om het grondgebied te verlaten, geldig 10 dagen (bijlage 26^{quater}), afgegeven. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

*In uitvoering van artikel 51/5, § 4, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw*¹, die verklaart te heten¹>:*

naam: I. M.

voornaam: Y.

geboortedatum: 01.01.1998

geboorteplaats: Bu'aale

nationaliteit: Somalië

die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming dat aan Zwitserland i2) toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 18(1)d van de Verordening van het Europees Parlement en de Raad (EU) nr. 604/2013 van 26 juni 2013.

De heer Ibrahim M. Y., hierna de betrokkene genoemd, die staatsburger van Somalië verklaart te zijn, bood zich op 12.04.2021 bij onze diensten aan waarbij hij de wens uitdrukte een verzoek om internationale bescherming in te dienen. De betrokkene diende diezelfde dag effectief een formeel verzoek om internationale bescherming in. Hij legde daarbij geen identiteitsdocumenten voor.

Bij zijn aanmelding in België verklaarde betrokkene 16 jaar en 6 maanden oud te zijn waardoor betrokkene door onze diensten beschouwd werd als niet-begeleide minderjarige en zijn geboortedatum werd vastgelegd op 01.10.2004. Op basis van het resultaat van het vingerafdrukkenonderzoek van betrokkene waaruit bleek dat hij reeds in Zwitserland werd geregistreerd in het kader van een asielaanvraag werd er op 16.04.2021 een infoverzoek verstuurd naar de Zwitserse instanties met toepassing van artikel 34 van Verordening 604/2013 met het oog op verkrijgen van relevante informatie betreffende de verklaarde leeftijd, het verblijfsstatuut en familieleden van betrokkene. Dit verzoek werd

op 21.04.2021 beantwoord door de Zwitserse instanties waaruit blijkt dat betrokkene in Zwitserland niet als minderjarige geregistreerd staat maar onder de geboortedatum van 01.01.1998. Daarnaast liet de Dienst Voogdij op 26.04.2021 voor betrokkene bij het Departement Tandheelkunde van de Faculteit Geneeskunde van Universitair Ziekenhuis St-Rafaël (KU Leuven) te Leuven (BE) een medisch onderzoek uitvoeren teneinde na te gaan of betrokkene al dan niet jonger is dan 18 jaar. De conclusie van dit medisch onderzoek luidde: Analyse van deze gegevens geeft mijn inziens aan dat I. M. Y. op datum van 26-04-2021 een leeftijd heeft van 21,5 jaar met een standaarddeviatie van 2 jaar. Bijgevolg wordt betrokkene niet meer beschouwd als niet-begeleide minderjarige waardoor zijn geboortedatum op 27.05.2021 door onze diensten werd vastgelegd op 01.01.1998.

Vingerafdrukkenonderzoek leidde tot een treffer in het kader van Eurodac, vastgesteld ten gevolge van de vergelijking van de vingerafdrukken van de verzoeker met de krachtens artikel 9 van Verordening 603/2013 verzamelde vingerafdrukken. Deze treffer toont aan dat de vingerafdrukken van de betrokkene werden geregistreerd in het kader van een verzoek om internationale bescherming in Zwitserland op 18.04.2016.

De betrokkene werd op 02.06.2021 gehoord in het kader van zijn in België ingediende verzoek om internationale bescherming. Hij verklaarde ongehuwd te zijn. De betrokkene verklaarde geen kinderen te hebben. De betrokkene maakte geen gewag van in België of in een andere lidstaat verblijvende familieleden.

De betrokkene verklaarde dat hij Somalië verliet omwille van problemen met Al Shabab. Hij reisde via Ethiopië en Soedan naar Libië waar hij ongeveer één jaar verbleef omdat hij werd vastgehouden door de smokkelaars. Vervolgens maakte de betrokkene de oversteek naar Italië per boot en kwam zo het grondgebied van de lidstaten illegaal binnen. De betrokkene bleef ongeveer zeven dagen in Italië en reisde door naar Zwitserland. Hij verklaarde twee jaar in Zwitserland te hebben verbleven in Bern. Hij besloot Zwitserland te verlaten en reisde naar Italië waar hij een jaar op straat leefde. Vervolgens reisde betrokkene opnieuw naar Zwitserland. Betrokkene verklaarde dat hij toen een negatieve beslissing kreeg. Hij verbleef vervolgens twee jaar in een opvangcentrum in Bern. Hij reisde via Frankrijk naar België, waar hij in april 2021 binnenkwam. Tenslotte stelde de betrokkene nooit in het bezit te zijn geweest van een paspoort en legde hij geen persoonlijke documenten voor.

Tijdens zijn persoonlijk onderhoud in België werd eveneens aan de betrokkene gevraagd vanwege welke specifieke reden(en) hij besloot in België om internationale bescherming te verzoeken en of hij met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling redenen heeft die volgens hem verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat in het kader van Verordening 604/2013 rechtvaardigen. Hierop antwoordde de betrokkene dat hij een verzoek om internationale bescherming wenste in te dienen om erkend te worden als vluchteling. Hij uitte bezwaar tegen een overdracht naar Zwitserland omdat hij er een negatieve beslissing kreeg. Hij voegde toe dat het zeer zwaar was voor hem en hij niet kon werken of studeren.

Op 10.05.2021 werd een terugnameverzoek gericht aan de Zwitserse instanties. De Zwitserse instanties stemden op 11.05.2021 expliciet in met het terugnameverzoek in toepassing van artikel 18(1) d van Verordening 604/2013. Zij vragen de betrokkene over te dragen via de luchthaven van Zürich.

Verordening 604/2013 is een onderdeel van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, dat is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen waaronder de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Er moet dan ook worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in deze context dat in Verordening 343/2003, heden Verordening 604/2013, de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming. Dit betekent dat een verzoeker niet vrij een lidstaat kan kiezen en dat de louter persoonlijke appreciatie van een lidstaat door een verzoeker of de enkele wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven op zich geen grond vormen voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013. Zwitserland is geen lidstaat van de Europese Unie, maar is door een met de Europese Unie afgesloten overeenkomst partij bij het "Dublin-acquis".

Het Hof van Justitie van de Europese Unie oordeelde in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C- 411/10 en C-493/10 dat niet kan worden uitgesloten dat de werking van het asielstelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat verzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003. Het Hof

oordeelde wel dat de andere lidstaten geen verzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003 indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en de onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de verzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij door een overdracht aan Zwitserland een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) oordeelde dat een verwijdering door een lidstaat aan een andere lidstaat een probleem betreffende artikel 3 van het EVRM kan inhouden indien er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat in de ontvangende lidstaat een reëel risico bestaat te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM.

Het EHRM stelde dat de te verwachten gevolgen van een verwijdering dienen te worden onderzocht rekening houdende met de algemene situatie in die lidstaat en met de omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de over te dragen persoon. Hieromtrent wensen we op te merken dat het EHRM tevens oordeelde dat de omstandigheden in het kader van de Dublin-Verordening in de ontvangende lidstaat een zeker niveau van hardheid moeten kennen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (Mohammed v. Oostenrijk, nr. 2283/12, 6 juni 2013).

De Zwitserse instanties stemden op 11.05.2021 in met de terugname van de betrokkene op grond van artikel 18(1) d van Verordening 604/2013. Dit artikel stelt: "de lidstaat is verplicht d) een onderdaan van een derde land of een staatloze wiens verzoek is afgewezen en die een verzoek heeft ingediend in een andere lidstaat of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen". We verwijzen hieromtrent ook naar artikel 18(2): "In de in lid 1, onder d), bedoelde gevallen, zorgt de verantwoordelijke lidstaat ervoor dat de betrokkene, indien het verzoek alleen in eerste aanleg is afgewezen, een beroep kan doen of heeft kunnen doen op een daadwerkelijk rechtsmiddel overeenkomstig artikel 39 van Richtlijn 2013/32/EU". De instemming conform artikel 18(1) d betekent dat het door betrokkene voorafgaand in Zwitserland ingediende verzoek om internationale bescherming het voorwerp was van een (finale) afwijzing.

Betreffende de bewering dat de betrokkene in Zwitserland werd gedwongen tot het laten registreren van zijn vingerafdrukken benadrukken we dat Verordening 603/2013 van het Europees Parlement en van de Raad van 26.06.2013 de lidstaten opdraagt de vingerafdrukken te registreren van elke persoon van 14 jaar of ouder die om internationale bescherming verzoekt (artikel 9) en van elke onderdaan van een derde land of staatloze van veertien jaar of ouder die, komende uit een derde land en die door de bevoegde controleautoriteiten van een lidstaat is aangehouden in verband met het illegaal over land, over zee of door de lucht overschrijden van de grens van die lidstaat en die niet is teruggezonden (artikel 14). Het laten nemen van de vingerafdrukken in de gevallen vermeld in artikel 9 en artikel 14 van deze Verordening is derhalve niet vrijblijvend of een vrije keuze, maar een verplichting. Dat de betrokkene derhalve inroept dat hij werd verplicht of werd gedwongen zijn vingerafdrukken te laten registreren kan dan ook niet worden beschouwd als een niet correcte of onmenselijke behandeling door de Zwitserse autoriteiten.

Betreffende de verklaring van betrokkene dat hij verplicht werd om asiel te vragen in Zwitserland ondanks het feit dat hij het niet van plan was om dit te doen maar dat hij anders Zwitserland en Europa niet mocht binnen reizen benadrukken we dat betrokkene wel de keuze had om geen asiel te vragen in Zwitserland en dat, indien hij geen asiel in Noorwegen wou vragen, de mogelijkheid had om het grondgebied van Zwitserland weer te verlaten. Daarnaast merken we tevens op dat Zwitserland de Conventie van Genève van 1951 ondertekende en partij is bij het EVRM en dat er geen enkele aanleiding is om aan te nemen dat de Zwitserse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU niet zouden respecteren. Op basis van artikel 12(1) a van Richtlijn 2013/32/EU kan er dan ook van worden uitgegaan dat Noorwegen de betrokkene voldoende heeft ingelicht over de te volgen procedure en over zijn rechten en verplichtingen tijdens de procedure in een taal die de betrokkene begrijpt of waarvan redelijkerwijze kan worden uitgegaan dat betrokkene deze begrijpt op basis van artikel 12(1) a van Richtlijn 2013/32/EU.

De betrokkene uitte verzet tegen een overdracht naar Zwitserland omdat hij er een negatieve beslissing kreeg, het leven er moeilijker is en hij er niet kon studeren of werken. We wensen hierover eerst het volgende op te merken.

We wensen te benadrukken dat de vrees voor vervolging en de nood aan subsidiaire bescherming reeds door de Zwitserse instanties werden onderzocht en niet gegrond werden bevonden. Het indienen van een verzoek impliceert niet automatisch dat men een gunstige beslissing ontvangt in de vorm van een verblijfstitel. Het niet verkrijgen van een verblijfstitel wijst dan ook niet automatisch op een inbreuk op artikel 3 van het EVRM. We benadrukken tevens dat het afwijzen van een verzoek om internationale bescherming, het vervolgens opdragen terug te keren naar het land van herkomst en het nemen van maatregelen met het oog op de verwijdering onlosmakelijk deel uitmaken van een asiel- en immigratiebeleid en op zich geen onmenselijke of vernederende behandeling inhouden in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het enkele feit dat een voorafgaand beschermingsverzoek door een andere lidstaat werd afgewezen noopt geenszins tot de toepassing van de soevereiniteitsclausule.

Daarnaast dient te worden benadrukt dat Zwitserland, net als België, partij is bij de Conventie van Genève van 1951, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 1967 en bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat de Zwitserse instanties het beginsel van non-refoulement naleven alsook de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM. Het bovenstaande impliceert daarbij ook dat Zwitserland, net als België, beschermingsverzoeken onderwerpt aan een individueel onderzoek en dat het de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toekent aan personen die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Zwitserse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren bij het onderzoek naar het verzoek om internationale bescherming van betrokkene. Zwitserland is geen lidstaat van de Europese Unie, maar is door een met de Europese Unie afgesloten overeenkomst partij bij het "Dublin-acquis".

Op basis van de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier zijn er volgens ons geen redenen om aan te nemen dat het door de betrokkene voorafgaand aan zijn beschermingsverzoek in België in Zwitserland ingediende verzoek niet op een objectieve en gedegen wijze aan de bovenvermelde standaarden werd getoetst.

Indien zou worden aangevoerd dat een overdracht van de betrokkene aan Zwitserland "indirect refoulement" impliceert merken we opnieuw op dat Zwitserland partij is bij de Conventie van Genève van 1951 en bij het EVRM en dat er derhalve kan van worden uitgegaan dat de Zwitserse instanties zich houden aan hun internationale verplichtingen. Het komt aan de betrokkene toe aannemelijk te maken dat er in Zwitserland sprake is van aan het systeem gerelateerde tekortkomingen wat de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen betreft zodoende dat niet langer uitgegaan mag worden van het interstatelijk vertrouwensbeginsel.

We erkennen dat zowel het EHRM als het Hof van Justitie intussen stelden dat het interstatelijk vertrouwensbeginsel weerlegbaar is, maar enkel in een situatie dat de lidstaten niet onkundig kunnen zijn van het feit dat aan het systeem verbonden tekortkomingen inzake de procedure of de opvangvoorzieningen voor verzoekers in de verantwoordelijke lidstaat en die op feiten berusten aannemelijk maken dat de betrokken verzoeker om internationale bescherming een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het EU-Handvest of artikel 3 van het EVRM in geval van overdracht aan de betrokken lidstaat.

We wensen hieromtrent tevens te verwijzen naar de uitspraak van het EHRM van 02.12.2008 in de zaak *K.R.S. tegen het Verenigd Koninkrijk* (nr. 32733/08) waarin wordt gesteld dat in het geval van een risico op een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling of op "refoulement" de betrokken verzoeker dit kan aanklagen bij de desbetreffende autoriteiten en zo nodig daarna bij het EHRM in het kader van regel 39 (voorlopige maatregelen) van de regels van het Hof. We weten dat het EHRM dit standpunt later en meer bepaald in geval van Griekenland wijzigde, maar we zijn van oordeel dat de algemene regel in dit geval van een overdracht aan Zwitserland staande blijft. In deze optiek zijn we de mening toegedaan dat de betrokkene klachten betreffende de procedure tot het bekomen van internationale bescherming dient te richten tot de daartoe bevoegde Zwitserse instanties en zo nodig bij het EHRM, wat betekent dat hier in beginsel geen taak is weggelegd voor de Belgische instanties.

We zijn van oordeel dat het niet toekennen van internationale bescherming aan de betrokkene door de Zwitserse instanties niet leidt tot de conclusie dat de procedure voor het bekomen van internationale bescherming in Zwitserland in zijn geheel gekenmerkt wordt door systeemfouten zoals begrepen in artikel 3(2) van Verordening 604/2013.

De situatie van verzoekers om internationale bescherming in Zwitserland werd de voorbije jaren belicht in een recent geactualiseerd rapport van het onder meer mede door de "European Council on Refugees and Exiles (ECRE)" gecoördineerde project "Asylum Information Database" (Laura Rezzonico, Lucia Della Torre en Adriana Romer, "Country Report: Switzerland - 2020 Update", laatste update op

14.05.2021; beschikbaar op <https://asylumineurope.org/reports/country/switzerland/>; verder 'AIDA-rapport' genoemd; een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier).

Wat betreft de duurtijd van de procedure inzake internationale bescherming in Zwitserland wensen we het volgende op te merken. Het asielsysteem en de wetgeving desbetreffend werden in Zwitserland grondig hervormd in maart 2019, voornamelijk met het oog op het versnellen van de procedure. De sinds 01.03.2019 in werking getreden nieuwe Asylum Act voorziet in een 'accelerated procedure' opdat de meerderheid van de verzoeken om internationale bescherming het voorwerp kunnen uitmaken van een definitieve beslissing binnen een periode van 140 dagen (AIDA-rapport pagina 11 en pagina 16). In het geval van complexere dossiers kan de zaak worden toegewezen aan de 'extended procedure', die maximum één jaar in beslag mag nemen (AIDA-rapport pagina 11 en pagina 16). Het rapport meldt dat de gemiddelde duurtijd van asielprocedures aanzienlijk afgenomen is sinds de inwerkingtreding van de asielhervormingen (pagina 11, "The average duration of asylum procedures has significantly decreased with the entry into force of the asylum reform") en dat de State Secretariat for Migration (SEM) in 2020 de meeste van de nog hangende verzoeken die werden ingediend vóór de hervorming van 1 maart 2019 heeft kunnen verwerken (pagina 11, "Asylum applications lodged prior to the reform of 1 March 2019 are still handled under the ancient procedure, but the State Secretariat for Migration (SEM) has examined most of them" en pagina 16, "In 2020, the SEM was able to process nearly all pending cases that were lodged before 1 March 2019 and to which the new procedure does not apply").

Verzoeken om internationale bescherming ingediend vóór de nieuwe wet van 01.03.2019, zoals het verzoek van de betrokkene, vallen nog onder de oude procedure. Het AIDA-rapport meldt dat de gemiddelde duurtijd van de asielprocedure in eerste aanleg in Zwitserland in 2018 465,7 dagen betrof en beschrijft dat de praktijk aanzienlijk afwijkt van de vooropgestelde wettelijke termijnen (pagina 28, "Under the former asylum system, the length of the asylum procedure at first instance varied significantly from what was foreseen by law. As a way of example, in 2018 the average duration was 465.7 days"). Het rapport stelt echter dat deze termijnen geen bindend karakter bezitten en eerder als leidraad voor het tijdsbereik moeten worden aanzien. We betwisten niet dat er opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende de duur van de procedure tot het bekomen van internationale bescherming in Zwitserland, maar wij zijn van oordeel dat dit niet betekent dat dient te worden besloten dat de procedures voor het verwerven van internationale bescherming in Zwitserland dermate structurele tekortkomingen vertonen dat verzoekers per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest of dat Zwitserland in het algemeen in gebreke blijft betreffende zijn asielprocedures.

Verder merken we ook op dat het zeker niet te ontkennen valt dat de grote instroom van vluchtelingen de lidstaten, waaronder ook Zwitserland, voor zeer grote uitdagingen plaatst inzake opvang en behandeling, waardoor het feit dat de asielprocedure voor betrokkene in Zwitserland een langere tijdsduur kende geen schending betekent van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

We herhalen dat Zwitserland de Conventie van Genève van 1951 ondertekende en partij is bij het EVRM, en dat Zwitserland door een met de Europese Unie afgesloten overeenkomst partij is bij het "Dublin-acquis" wat tot gevolg heeft dat de bepalingen uit Verordening (EU) nr. 604/2013 ook van toepassing zijn op Zwitserland en dat land binden tot het nakomen van de verplichtingen die hieruit voortvloeien. Er is aldus geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Zwitserse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU niet zouden respecteren. Op basis van artikel 12(1) a van Richtlijn 2013/32/EU kan er van worden uitgegaan dat Zwitserland de betrokkene voldoende heeft ingelicht over de te volgen procedure en over zijn rechten en verplichtingen tijdens de procedure in een taal die de betrokkene begrijpt of waarvan redelijkerwijze kan worden uitgegaan dat betrokkene deze begrijpt.

We wensen desbetreffend op te merken dat, indien de betrokkene van oordeel was dat hij onheus werd behandeld door de Zwitserse instanties, hij een klacht kon indienen bij de bevoegde instanties. Uit de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier blijkt geenszins dat de betrokkene in de onmogelijkheid verkeerde verhaal te halen bij de bevoegde instanties.

Tenslotte herhalen we dat het volgen van betrokkene in diens keuze van het land waar hij een verzoek om internationale bescherming wil indienen nadat zijn verzoek in een andere lidstaat is afgewezen, zou neerkomen op het ontkennen van het objectief dat Europa voor ogen heeft in haar Dublin-III-Verordening waarbij de criteria en de mechanismen worden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming en om een vrije keuze van de verzoeker om internationale bescherming uit te sluiten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de betrokkene kan dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule.

Middels het akkoord van 11.05.2021 hebben de Zwitserse instanties te kennen gegeven dat ze verantwoordelijk zijn voor de behandeling van het verzoek van de betrokkene wat betekent dat in dit geval geen sprake is van (indirect) refoulement bij overdracht aan Zwitserland. De betrokkene zal na

overdracht in Zwitserland een nieuw verzoek kunnen indienen en nieuwe elementen kunnen aanvoeren indien hij dat wenst.

Het AIDA-rapport stelt dat er geen aanwijzingen zijn dat personen, die in het kader van de Dublin-verordening aan Zwitserland worden overgedragen, problemen ondervinden om toegang te verkrijgen tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming (pagina 53, "No obstacles for applicants transferred back to Switzerland under Dublin have been observed").

Indien de betrokkene in Zwitserland een nieuw beschermingsverzoek indient, zal dat worden beschouwd als een navolgend verzoek of een verzoek tot revisie ("subsequent application" of "request for re-examination"). De Zwitserse wetgeving voorziet een specifieke procedure voor navolgende verzoeken (AIDA-rapport, pagina 73). Er zijn derhalve geen redenen om aan te nemen dat de betrokkene na overdracht niet de mogelijkheid zal krijgen een nieuw beschermingsverzoek in te dienen. Indieners van een navolgend verzoek hebben recht op materiële opvangvoorzieningen, maar in beperkte omvang (AIDA-rapport pagina 85, "reduced material conditions" en pagina 87, "Swiss law provides for the restriction of reception conditions during the procedure for subsequent applications or applications for revision or reexamination").

Het rapport meldt dat deze verzoekers uitgesloten worden van sociale assistentie (pagina 87 en 88). Voor personen waarvoor er een bevel om het grondgebied te verlaten is uitgevaardigd, blijft noodhulp behouden (AIDA-rapport 87, "Therefore, persons in such procedures are excluded from receiving social assistance (as they are subject to a legally binding removal decision for which a departure deadline has been fixed) and receive only emergency aid for the duration of a procedure" en pagina 88, "These persons receive emergency aid on request in case they find themselves in a situation of distress (...)"). Wat betreft accommodatie, meldt het AIDA-rapport dat in dergelijke omstandigheden de verzoekers niet worden verwezen naar een federaal centrum, maar blijven toegewezen aan de al eerder bevoegde kantonale overheid en dat de mate van opvang afhangt van de praktijk in het betreffende kanton (pagina 87, "Regarding accommodation, subsequent asylum applicants do not return to a federal centre, but stay mostly assigned to the same canton. The level of accommodation conditions depends on the cantonal practice"). Het AIDA-rapport meldt dat er geen gevallen zijn van verzoekers die uitgesloten blijven van opvang vanwege een tekort aan plaatsen (pagina 99).

We erkennen dat het AIDA-rapport zich kritisch uitlaat over bepaalde aspecten betreffende de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvang van verzoekers. Toch zijn we van oordeel dat dit rapport niet leidt tot het besluit dat de procedures inzake asiel en internationale bescherming en de onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in Zwitserland dermate structurele tekortkomingen vertonen dat verzoekers die in het kader van Verordening 604/2013 aan Zwitserland worden overgedragen per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het enkele feit dat opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten in verband met de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en opvang en behandeling van verzoekers in Zwitserland is volgens ons onvoldoende om tot dit besluit te komen, noch toont dat aan dat de procedure of de opvangvoorzieningen in Zwitserland in zijn geheel gekenmerkt worden door systeemfouten zoals begrepen in artikel 3(2) van Verordening (EU) nr. 604/2013.

De betrokkene maakte voor het overige geen gewag van andere ervaringen, situaties of omstandigheden tijdens zijn verblijf in Zwitserland wat betreft de procedure inzake internationale bescherming en wat betreft de onthaal en opvangvoorzieningen, die door hem als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest werden ervaren of die volgens hem wijzen op een risico op een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Het AIDA-rapport stelt dat de toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers om internationale bescherming in Zwitserland wettelijk is gewaarborgd, ook in het geval van beperkte materiële opvang en in het geval van afwijzing van het verzoek in de vorm van noodhulp (AIDA-rapport, pagina 104). Het rapport stelt ook dat verzoekers beroep kunnen doen op een ziekteverzekering (AIDA-rapport, pagina 104). De auteurs maken melding van factoren die een vlotte en adequate toegang tot gezondheidszorg kunnen belemmeren maar dit leidt geenszins tot de conclusie dat de toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers om internationale bescherming dermate problematisch is dat een overdracht aan Zwitserland een risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest tot gevolg dreigt te hebben of zou leiden tot de conclusie dat opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in Zwitserland in zijn geheel gekenmerkt worden door systeemfouten zoals begrepen in artikel 3(2) van Verordening (EU) nr. 604/2013.

De betrokkene verklaarde tijdens zijn persoonlijk onderhoud een goede gezondheidstoestand te hebben.

Er werden tot op heden door de betrokkene geen medische attesten of andere documenten betreffende zijn gezondheidstoestand aangebracht. Aldus werden er in het administratief dossier van betrokkene geen concrete elementen aangebracht die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende de gezondheidstoestand van betrokkene een overdracht aan Zwitserland verhinderen of dat de betrokkene door overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat vanwege redenen van gezondheid een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een schending vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

We benadrukken dat Verordening 604/2013 voorzorgsmaatregelen voorziet. In geval van een medische problematiek of speciale noden wordt die informatie neergelegd in een gezondheidsverklaring en voor de overdracht gedeeld met de verantwoordelijke lidstaat op de wijze omschreven in artikel 32 van Verordening 604/2013. We zijn van oordeel dat niet aannemelijk werd gemaakt dat in het geval van de betrokkene de in Verordening 604/2013 bedoelde voorzorgsmaatregelen niet zouden volstaan.

We zijn van oordeel dat niet aannemelijk werd gemaakt dat de medische voorzieningen in Zwitserland niet van een vergelijkbaar niveau als in België mogen worden geacht en dat de betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming in Zwitserland niet de nodige zorgen en bijstand zal kunnen krijgen.

We merken in deze verder op dat de Zwitserse autoriteiten minstens drie werkdagen vooraf in kennis zullen worden gesteld van de overdracht van de betrokkene of minstens vijf werkdagen vooraf in geval van speciale noden.

Gelet op het voorgaande wordt besloten dat niet aannemelijk werd gemaakt dat een overdracht van de betrokkene aan Zwitserland een reëel risico inhoudt op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Gelet op het voorgaande wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, dat aan de Zwitserse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 18(1) d van Verordening 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten. Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven binnen de 10 (tien) dagen en dient hij (zij) zich aan te bieden bij de bevoegde Zwitserse autoriteiten <4>.”

Op 18 oktober 2021 werd de beslissing tot terugleiding naar de grens en vasthouding in een welbepaalde plaats met het oog op overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat genomen. Tegen die beslissing dient verzoeker een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in, gekend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) onder 267 239.

Er is een vlucht voorzien op 4 november 2021.

2. Over de vordering tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen

2.1. De wettelijke bepalingen inzake de voorlopige maatregelen luiden als volgt:

Artikel 39/85, §1, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) luidt als volgt: *“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent wordt, in het bijzonder indien hij naderhand wordt vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of naderhand ter beschikking wordt gesteld van de regering, dan kan hij, bij wege van voorlopige maatregelen in de zin van artikel 39/84, verzoeken dat de Raad een eerder ingediende gewone vordering tot schorsing zo snel mogelijk behandelt, op voorwaarde dat deze vordering werd ingeschreven op de rol en dat de Raad er zich nog niet over heeft uitgesproken. Deze vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen dient te worden ingediend binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn”.*

Artikel 44, tweede lid, 5° van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bepaalt verder dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd bij de vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen, de

vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

2.2 Verzoeker heeft op 1 juli 2021 een vordering tot schorsing ingediend tegen de bestreden beslissing. Verzoeker stelt dat hij op 22 oktober 2021 is opgesloten in het Centrum voor Illegalen te Merksplas en dat hem op dezelfde datum een beslissing tot terugleiding naar de grens en vasthouding in een welbepaalde plaats met het oog op de overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat werd betekend. De uitvoering van de bestreden beslissing wordt daardoor imminent.

2.3. Zoals duidelijk blijkt, is de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing imminent geworden vanaf 22 oktober 2021. Verzoeker heeft de vordering tot het versneld behandeld zien van zijn vordering tot schorsing ingediend op 27 oktober 2021. De vordering werd aldus tijdig ingediend. De vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen in toepassing van artikel 39/85 van de Vreemdelingenwet bij uiterst dringende noodzakelijkheid is dan ook ontvankelijk. Bijgevolg worden de vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen en de vordering tot schorsing, met toepassing van artikel 39/85, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, samen behandeld.

3. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

3.1. De twee cumulatieve voorwaarden

Overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen. Hieruit volgt dat, opdat de Raad in het kader van een vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid, zou kunnen overgaan tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een voor hem bestreden beslissing, de volgende voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld:

1. De verzoekende partij heeft een ernstig middel aangevoerd dat de nietigverklaring van de bestreden akte kan verantwoorden (artikel 39/82, §2 eerste lid juncto artikel 39/84, eerste lid en 39/85, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet);
2. De onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden akte kan de verzoekende partij een moeilijk te herstellen ernstig nadeel berokkenen (artikel 39/82, § 2, eerste lid juncto artikel 39/84, eerste lid en 39/85, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet).

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van artikel 33 van het Internationaal verdrag betreffende de status van vluchtelingen, van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 1 tot 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van de artikelen 3, 18 en 26 van de Dublin-III-Verordening, van de artikelen 51/5 §4, 62, 74/13 en 74/14 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van de beginselen van behoorlijk bestuur, waaronder het "*recht op een eerlijke administratieve procedure*" en het zorgvuldigheidsbeginsel.

3.2.1 In het eerste onderdeel van het middel voert verzoeker aan dat de artikelen 18 en 26 van de Dublin-III-Verordening en artikel 51/5, §4 van de Vreemdelingenwet en artikel 33 van de Geneefse Conventie zijn geschonden doordat hem een bevel om het grondgebied te verlaten werd afgegeven en geen overdrachtsbesluit en hij verwacht wordt zich aan te bieden aan de bevoegde Zwitserse autoriteiten buiten het Schengengebied.

Bespreking

De Raad is van oordeel dat, anders dan verzoeker voorhoudt, *in casu* geen klassiek "*bevel om het grondgebied te verlaten*" voorligt. Ondanks een deel van het opschrift van de bestreden beslissing, ligt onmiskenbaar een overdrachtsbesluit voor, gestoeld op de Dublin III-verordening en artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet met het oog op een overdracht naar Zwitserland. Het gaat niet om een terugkeerbesluit dat is genomen in toepassing van de Richtlijn 2008/115/EG van het Europees

Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn). Er ligt immers geen bevel om het grondgebied te verlaten - genomen op grond van artikel 7, eerste lid van de Vreemdelingenwet - voor dat moet worden aanzien als de uitvoering in intern recht van de artikelen 3, 6 en 7 van de Terugkeerrichtlijn.

Een bevel om het grondgebied te verlaten is een terugkeerbesluit in de zin van de Terugkeerrichtlijn. Een "terugkeerbesluit" is volgens artikel 3.4 van de Terugkeerrichtlijn de administratieve of rechterlijke beslissing of handeling waarbij wordt vastgesteld dat het verblijf van een onderdaan van een derde land illegaal is of dit illegaal wordt verklaard en een terugkeerverplichting wordt opgelegd of vastgesteld. Volgens artikel 3.3 van de Terugkeerrichtlijn is "terugkeer" het proces waarbij een onderdaan van een derde land, vrijwillig gevolg gevend aan een terugkeerverplichting of gedwongen, terugkeert naar zijn land van herkomst, of een land van doorreis overeenkomstig communautaire of bilaterale overnameovereenkomsten of andere regelingen, of een ander derde land waarnaar de betrokken onderdaan van een derde land besluit vrijwillig terug te keren en waar deze wordt toegelaten. Deze bepaling werd eveneens omgezet in artikel 1, 5° *inuncto* artikel 1, 6° van de Vreemdelingenwet. Thans wordt evenwel niet verwacht van verzoeker dat hij terugkeert naar Somalië of een ander derde land. Overdrachten naar lidstaten die vallen onder het toepassingsgebied van de Dublin III-verordening zijn uitgesloten van het toepassingsgebied van de Terugkeerrichtlijn (RvV verenigde kamers 8 maart 2018, nr. 200 933; RvV verenigde kamers 9 maart 2018, nrs. 200 976 en 200 977).

Uit de bestreden beslissing blijkt onmiskenbaar dat de gemachtigde de overdracht van verzoeker beoogt aan Zwitserland. Conform artikel 51/5, § 4, eerste lid van de Vreemdelingenwet en overeenkomstig artikel 71/3, § 3 van het Vreemdelingenbesluit wordt verzoeker verzocht het grondgebied van België te verlaten en zich aan te melden bij de Zwitserse autoriteiten. Een redenering die gestoeld is op de Terugkeerrichtlijn kan niet worden aangenomen. Er kan niet redelijkerwijs betwist worden dat verzoeker niet geacht wordt het grondgebied van Zwitserland te verlaten. Het feit dat de bestreden beslissing ook stelt dat verzoeker "*het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen [moet verlaten] tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven*", doet hieraan geen afbreuk. De Raad beschouwt dit als overtollige motieven.

Een schending van de artikelen 18 en 26 van de Dublin-Verordening, van artikel 51/5, § 4 van de Vreemdelingenwet en van artikel 33 van de Geneefse Conventie blijkt *prima facie* niet.

Het eerste onderdeel van het middel is niet ernstig.

3.2.2 In het tweede onderdeel van het middel voert verzoeker aan dat de termijn van 10 dagen voorzien in het bevel om het grondgebied te verlaten op onwettige wijze werd bepaald en niet op passende manier werd gemotiveerd. Artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet voorziet in een basistermijn van 30 dagen. Er is geen motivering gegeven waarom de gemachtigde *in casu* een kortere termijn voorziet.

Bespreking

Met artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet wordt uitvoering gegeven aan artikel 7 van de Terugkeerrichtlijn. De bestreden beslissing bevat geen bevel om het grondgebied te verlaten dat moet worden aanzien als een besluit inzake verwijdering in de zin van de Terugkeerrichtlijn. Noch uit de motieven van het thans bestreden bevel, noch uit de ter zake toepasselijke wettelijke bepalingen blijkt dat door de bestreden akte geen overdracht zou worden voorzien naar een bevoegde lidstaat, zoals bepaald in de Dublin III-verordening. De thans bestreden beslissing kadert niet in een terugkeerprocedure zoals voorzien in de Terugkeerrichtlijn maar kadert in de toepassing van de Dublin-III-Verordening. De toepassing van de Dublin-III-Verordening sluit de terugkeer in de zin van de Terugkeerrichtlijn uit. De aangevoerde schending van artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet is bijgevolg niet dienstig.

Artikel 51/5, §4 van de Vreemdelingenwet bepaalt: "*Wanneer de verzoeker om internationale bescherming aan de verantwoordelijke lidstaat overgedragen dient te worden, weigert de minister of zijn gemachtigde hem de binnenkomst of het verblijf in het Rijk en gelast hem zich vóór een bepaalde datum bij de bevoegde overheden van deze staat aan te melden.*"

Met toepassing van artikel 51/5, §4 van de Vreemdelingenwet werd aan verzoeker een termijn van tien dagen voorzien om zich aan te melden bij de bevoegde Zwitserse autoriteiten. Verzoeker toont niet aan

dat de termijn van tien dagen die hem werd verleend kennelijk onredelijk is of dat de gemachtigde bij het bepalen van die termijn onzorgvuldig is geweest omdat hij de gegevens van het dossier zou hebben veronachtzaamd. Verzoeker toont op het eerste gezicht niet aan waarom de gemachtigde bijkomend zou hebben moeten motiveren over de termijn, minstens toont hij niet aan welke belangenschade hij zou hebben doordat niet bijkomend werd gemotiveerd, nu de termijn van tien of zelfs dertig dagen ruim overschreden is en hij zich nog steeds niet heeft aangemeld bij de Zwitserse autoriteiten.

Verzoeker verwijst nog naar een arrest van de Raad (arrest nr. 187 290 van 22 mei 2017) dat evenwel een bevel om het grondgebied te verlaten betreft, genomen met toepassing van de artikelen 7 en 43 van de Vreemdelingenwet waarbij geen termijn voor vrijwillig vertrek werd toegekend aan de betrokkene. De herhaald herhaalt dat het bestreden bevel niet genomen werd met toepassing van artikel 7 van de Vreemdelingenwet en de bepalingen van de Terugkeerrichtlijn zijn *in casu* niet van toepassing.

Het tweede onderdeel van het middel kan op het eerste gezicht niet worden aangenomen.

3.2.3 In het derde onderdeel van het middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van het EVRM en van de artikelen 1 tot en met 4 van het Handvest. Verzoeker betoogt dat hij slachtoffer werd van folteringen en martelingen in Libië en daardoor een bijzonder kwetsbaar profiel heeft. Uit het AIDA-rapport blijkt dat Zwitserland geen systematisch identificatie doet van kwetsbare personen. Verzoeker meent dat hij als kwetsbare persoon een vlotte en adequate toegang dient te krijgen tot opvang en basisnoden. De gemachtigde heeft nagelaten rekening te houden met het feit dat een overdracht naar Zwitserland een risico van schending van fundamentele rechten inhoudt aangezien er geen systematische identificatie is van kwetsbare groepen in Zwitserland terwijl verzoeker duidelijk tot deze groep behoort.

Bespreking

Verzoeker lijkt te willen aanvoeren dat hij bij zijn aankomst in Zwitserland niet dadelijk zal kunnen beschikken over een door de overheid ter beschikking gestelde accommodatie die aan zijn eisen voldoet. Er dient evenwel te worden geconstateerd dat verzoeker ter onderbouwing van zijn argumentatie citeert uit het AIDA-rapport waarin wordt bevestigd dat *“Elke asielzoeker wordt gehuisvest in een opvang- en verwerkingscentrum, ongeacht zijn of haar kwetsbaarheid.”* Verzoeker verklaarde overigens tijdens het gehoor dat hij tijdens de asielprocedure twee jaar in Bern verbleef. Nadien naar Italië reisde alwaar hij een jaar op straat leefde en vervolgens opnieuw naar Zwitserland trok. Nadat hij een negatieve beslissing omtrent zijn verzoek om internationale bescherming ontving heeft verzoeker nog twee jaar in Bern, in een opvangcentrum verbleven. Verzoeker toont aldus geenszins aan dat hij in Zwitserland geen opvang verkreeg en dat de gemachtigde niet van het interstatelijk vertrouwensbeginsel kon uitgaan.

Waar verzoeker meent dat hij over een kwetsbaar profiel beschikt omdat hij in Libië slachtoffer was van folteringen en martelingen beperkt hij zijn betoog tot loutere beweringen. Hij heeft dit element ook niet kenbaar gemaakt aan de gemachtigde tijdens zijn Dublin gehoor aangezien hij verklaarde zich te verzetten naar een overdracht naar Zwitserland omdat hij er een negatieve beslissing kreeg, het even er moeilijker is en hij er niet kon studeren of werken. Uit het gehoor van 2 juni 2021 blijkt geenszins dat verzoeker niet wenst terug te keren naar Zwitserland omdat hij er een gebrek aan opvangvoorzieningen zou vrezen of zou vrezen in een situatie terecht te komen die, in zijn geval, kan worden gelijkgesteld met een foltering of een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing wegens een gebrek aan adequate opvang voor kwetsbare profielen.

Verzoeker gaat met zijn uiteenzetting verder ook voorbij aan het feit dat hij niet minderjarig is en hij geen kinderen heeft, zodat zijn verwijzing naar het AIDA-rapport betreffende gezinnen met kinderen voor wie in sommige afgelegen centra een gebrek aan privacy geldt hoe dan ook niet dienstig is. De vage toelichting van verzoeker in het verzoekschrift geeft geen aanleiding tot de conclusie dat hij dreigt te worden onderworpen aan door artikel 3 van het EVRM verboden behandelingen.

Hij kan dan ook niet worden gevolgd waar hij lijkt te willen stellen dat verweerder de bestreden beslissing pas kon nemen nadat garanties werden verstrekt door de Zwitserse autoriteiten inzake de precieze opvangmodaliteiten. De vraag om dergelijke garanties is trouwens moeilijk verenigbaar met het interstatelijk vertrouwensbeginsel dat aan de grondslag ligt van de verordening nr. 604/2013. Verzoeker brengt geen enkel element aan dat ingaat tegen de door de gemachtigde voorgaande beoordeling van de algemene situatie in Zwitserland, afgeleid uit het AIDA-rapport.

Verzoeker brengt geen elementen aan waaruit blijkt dat de motivering in de bestreden beslissing niet correct zou zijn. Hij gaat immers niet meer in op zijn persoonlijke ervaringen in Zwitserland en verschaft op geen enkele manier bijkomende informatie omtrent het gegeven dat hij niet adequaat zou zijn opgevangen of door de Zwitserse autoriteiten niet behandeld zou zijn conform de internationale standaarden. De schending van het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt *prima facie* niet.

Het derde onderdeel van het middel kan *prima facie* niet worden aangenomen.

Een schending van de aangehaalde bepalingen wordt *prima facie* niet aangetoond.

3.3. Verzoeker heeft geen ernstig middel aangevoerd.

3.4. De vaststelling dat er niet is voldaan aan één van de in artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet voorziene cumulatieve voorwaarden volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen. Op de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient dan ook niet te worden ingegaan.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt ingewilligd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig oktober tweeduizend eenentwintig door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A. -M. DE WEERDT

N. MOONEN